

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

LÉNYEG

Beszélnek, egyre beszélnek.
Papírról olvassák, mint az ítéletet.
Naphosszat ugyanazt.
Holnap előlről kezdik.

Ez az, ami nekem szól.
A lényeg én vagyok.
Valami szemet vetett rám.
Ez az, amiben osztozok.

VÁKUUM

Kirojtosodó költemények,
suholó összevisszaság –
földült szavak, ahogy
fölriasztják gyűröttségedet.

Az ég gyűröttsége fölöttünk.
S a hangja tojásként összeroppan.

Vákuummal kísérletezem.
A sötétség szirénáival.
Véglényként éldegélek.

FÁZOM

Összefirkált mennyezet alatt
nem én fogok példát mutatni.
Túl tágas ez nekem.
Túlontúl szellős.
Világos. Sötét. Mindegy.

Vannak még körüllem.
Kétkedve néznek.
Az én kételkedésem a nagyobb.
Úr. Világ megolvadt közepe.
Én vagyok az, aki fázom.

SZILÁNK

Vontatták nagy kőhajító gépeiket, tengereken túlról, és
harcosaik arca láthatatlan volt